

Tær báðar, Anna Katrina Højgaard og Marjun Berg vóru modellir fyrri Joto. Hesar myndirnar eru frá 1976 og tær eru báðar fyrst í tjugunum

– Sýningarnar vóru í ítróttarhøllini á Nabb, á Hotel Føroyum og eisini úti um landi, eitt nú í Klaksvík. Tær vóru akkurat líka so primitivar, sum tær vóru forkunnugar - og fólk streymaðu til, sigur Hanna, sum eisini vísir á, at við teenagarunum kom eisini kravið til nýtt make-up.

– Vit seldu vakurleikavørur til ungar kvinnur. So tað hevði stóran týðning at sleppa at umboða tey røttu merkini, so sum Revlon, Pierre Robert og Mary Quant, sigur Hanna og leggur afturat, at tú vart ikki veruliga við uppá mótan, fyrr enn tí átti eina Mary Quant lebastift ella eygnaskuggar. Hetta merkið var veruliga trendsetandi og ímyndaði samstundis rebelsku, loyndarfullu og sjálvstøðugu kvinnuna.

Fyrsti stylisturin í Havn

Rólant Samuelsen, sum umframt at vera fastur kundi í Joto, eisini var dugnaligur frisørur, sminkørur og stylistur í Havn, starvaðist eitt tíðarskeið í handlinum.

– Tá vóru fólk nógv meira tolin, enn tey eru í dag, tí har gekk Rólant í niðurringaðum flesablusum, platauskóm, reyðum lakkbuksum og eygnaskuggum, sigur Tordis, og Hanna sigur víðari:

– Óansæð hvat hann mælti kundunum til, so lurtaðu tær eftir honum. Eitt nú kundi hann finna uppá at siga »nei, veitst tú hvat, hasa lebastiftina skuldi tú altso tikið og skift út, tí her er ein, sum stendur nógv betur til tína húð«, og so keypti

daman eina nýggja lebastift. Og tær elskaðu tað, at hann feteraði tær og kom við góðum ráðum.

Breyðskommin

Elisabeth Pike, sum nú býr í Canada, kom einaferð heim við skjáttuni fullari av hugskotum, eftir at hon hevði lært til dekoratør í Canada. Nú skuldi hon prýða vindeygjað hjá Joto. Hon fór niðan til Frants og keypti ein hóp av sokallaðum Paskobreyðum, og eina rúgvu av appilsinum. Matin legði hon í vindeygjað og so sløddi hon vørurnar hjá Joto millum breyði og appilsinirnar. Ongin hevði nakrantíð sær nakað líknandi og fólk vóru á gosi. Tey truncaðu seg framman fyrri vindeyganum, og trúgvandi fólk komu inn í handilin og lósu skriftstøð upp fyrri teimum. Hanna minnst, at ein kona stóð og bankaði á vindeygja og græt og rópti upp um Jesus og breyðið, sum er heilagt og ikki at spæla við.

– Eg hevði als ikki skonkt tí ein tanka, at onkur fór at taka tað illa upp, sigur Hanna.

Gummiparadísi

Í trá við tankarnar um seksuella frígering gjørdi Hanna av at selja hitir til ungu kvinnurnar. Hon bílegði hitir í ymsum litum, setti pakkarnar á diskin og seldi so til smædnar havnagentur. Hesaferð vóru mótmælini so hørð og mong, at sjálvt mamma Honnu og Tordis frætti um

standin niðri í handlinum. Hon, sum var ein siðilig eldri dama, gjørdi ikki mætari enn at fara heim í byin eftir syndafullu vørnum, sum hon so ripaði í kolkomfýrin heima í køkinum. Og fólk í grannalagnum undraðust á, at alt stinkaði av brendum gummi – ella preservativum, sum tær vórðu róptar tá. Markið varð rokkið, og fleiri hitir vórðu ikki seldar í Joto.

Litaðar blæur

Bráðliga skuldu allar genturnar í Havn hava litaðar blæur á høvðinum. Tá keypti Hanna niðurfyrri av hvítum babyblæum, sum hon kókaði í alkyns Dylonlitum frá Málingahandlinum, og síðani seldi í Joto.

– Men tað var absolutt ikki líka mikið, hvønn lit tú brúkti, ella hvussu tú setti turriklæðið. Tí tað signaleraði, hvør typa tú vart, greiða tær frá.

Tí eisini blæumótin hevði sínar heilt serligu rammur, soleiðis at reyðsokkarnir høvdu illavorðnar lillavorðnar blæur, sum sótu stramt og aggressivt niður í pannuna, meðan fittu andaligu genturnar bundu turriklæði aftur í nakkan, sum ein koll, og so vóru tey ljósareyð.

– Aftaná blæurokið komu partisanturrikløðini, og nú skuldu allar ganga í slitnum tjóðveldistroyggjum og tuflustyvillum, og vóru ikki longur horur, men kommunistar, sigur Hanna at enda, við einum skálkabrosi.